

Αναμνησία

ΤΗΣ ΙΔΙΑΣ

*

«ΟΤΑΝ ΠΙΝΑΕΙ ΤΟ ΔΟΝΤΑΚΙ»
Μυθιστόρημα, 2000 (MODERN TIMES)

«ΤΟ ΔΙΛΗΜΜΑ ΤΟΥ ΣΚΑΝΤΖΟΧΟΙΡΟΥ»
Μυθιστόρημα, 2016 (ΩΚΕΑΝΙΔΑ)

ΕΛΕΝΗ ΤΣΑΓΚΑ

Αναμνησία

ΩΚΕΑΝΙΔΑ
ΑΘΗΝΑ * 2017

*Στον Νίκο, όχι γι' αυτό που είναι αλλά
για αυτό που είμαι εγώ όταν είμαι μαζί
του*

*Στον Βαγγέλη και στη Μαρίνα, που κάθε
μέρα ζωγραφίζουν με τα πιο φωτεινά
χρώματα ένα τεράστιο χαμόγελο στο
πρόσωπό μου*

1η έκδοση: Ιούνιος 2017

Επιμέλεια-Τυπογραφική διόρθωση: Μάγδα Τσόκα

© 2017, Ελένη Τσαγκά

© 2017, για την ελληνική γλώσσα

Εκδόσεις «Ωκεανίδα»

Δερβενίων 38, 106 81 Αθήνα, τηλ. 210.38.06.137

www.oceanida.gr

email: info@oceanida.gr

Ηλεκτρονική στοιχειοθεσία-Σελιδοποίηση: Εκδόσεις «Ωκεανίδα»

ISBN 978-960-410-805-3

Η παγίδα του μίσους είναι ό,τι σε δένει με
το χειρότερο εχθρό σου.

ΑΛΜΠΕΡ ΚΑΜΥ

Σε έναν τρελό κόσμο μόνο οι τρελοί είναι
λογικοί.

ΑΚΙΡΑ ΚΟΥΡΟΣΑΒΑ

ΚΟΚΚΙΝΑ ΕΙΝΑΙ ΟΛΑ. Το κόκκινο της φωτιάς. Το χρώμα που διαδίδεται τόσο γρήγορα όσο η είδηση του θανάτου. Παντού αυτό το κόκκινο, που σε ξυπνάει, που σε κεντρίζει, που συναρπάζει όπως η ματωμένη υπερπανσέληνος. Το κόκκινο του έρωτα και του θυμού. Το κόκκινο που ερεθίζει τον ταύρο, το κόκκινο του πάθους αλλά και του κινδύνου. Το βαθύ κόκκινο του κρασιού με τις άλικες ανταύγειες είναι παντού τριγύρω. Το κόκκινο της αγάπης και της εκδίκησης, που σκεπάζει τα πάντα, τα κουκουλώνει αυθάδικα. Έχει μεγάλο θράσος το κόκκινο. Χώνεται λάθρα και απλώνεται παντού. Κόκκινα είναι όλα, όπως το αίμα στο χέρι του εγκληματία, όπως η φωτιά στο τζάκι που καίει ακόμα. Και αφού το τζάκι είναι αναμμένο, εκείνη γιατί κρυώνει; Αλλά να μου πεις χειμώνας είναι, τι να κάνει; Να ζεσταίνεται; Το χειμώνα όλος ο κόσμος κρυώνει.

Αμάν! Πρέπει να κάνει στην άκρη. Περνάει ασθενοφόρο, ακούει τη σειρήνα, ο ήχος της τρυπάει τα αυτιά. Πολύ δυνατά το 'χουν. Δεν μπορούν να το χαμηλώσουν λιγάκι; Πρέπει να κάνει στην άκρη να περάσουν. Ποιος ξέρει ποιος είναι ο χριστιανός που παλεύει για να ζήσει! Ποιος ξέρει τι έπαθε ο δυστυχής! Εγκεφαλικό, καρδιά,

τροχαίο; Ο Θεός να τον βοηθήσει. Καταρχάς να φτάσει γρήγορα στο νοσοκομείο. Με τόση κίνηση δύσκολο. Ποπό! Ναι, πρέπει να κάνει στην άκρη. Πού 'ναι το τιμόνι; Γιατί δεν το κρατάει; Και πώς οδηγεί; Ποιος οδηγεί αν δεν είναι εκείνη στο τιμόνι; Μα αφού είναι μόνη, εντελώς μόνη.

Έλα, καλό μου τιμονάκι, στρίψε επιτέλους. Αμάν πια αυτή η σειρήνα! Οκέι, φίλε, σ' ακούσαμε. Το παλεύουμε και μεις. Τυφλός είσαι; Δεν βλέπεις ότι προσπαθώ; Κάνε λίγο υπομονή. Τώρα, τώρα, πάω άκρη να περάσεις. Καλά ντε! Μη φωνάζεις. Έχεις και συ τα δίκια σου. Μεγάλη η ευθύνη και ιερό το καθήκον σου. Να φτάσεις γρήγορα και να σωθεί ο άνθρωπος, δεν λέω... αλλά και γω βάζω τα δυνατά μου και παιδεύομαι, δεν βλέπεις; Του-ίου-ίου-ίου! Αυτή η γαμωσειρήνα σου! Με 'χεις τρελάνει, χαμήλωσε λιγάκι. Ουπς... Σταμάτησε. Λες να μ' άκουσε; Μα γιατί είναι όλα τόσο κόκκινα σήμερα;... Μήπως είναι Χριστούγεννα; Και πού είναι ο κόσμος; Πού 'ναι οι κουραμπιέδες;

Μάλλον τους έφαγε όλους γιατί έχει μια θεϊκή γλύκα στο στόμα. Και το δέντρο; Α, να το! Το βλέπει το δέντρο. Δεν είναι στολισμένο όμως. Και είναι και λίγο παράξενο. Στραβό, ανάποδο, σκοτεινό. Όχου! Τι φως είναι πάλι αυτό; Ένα δυνατό κόκκινο την τυφλώνει. Καλύτερα ήταν με το ανάποδο δεντράκι, πιο ήσυχα, πιο γαλήνια, χωρίς αυτό το κόκκινο που έχει αρχίσει να την εκνευρίζει. Νομίζει ότι θα κλάψει. Δεν μπορεί να κλάψει. Ούτε να φωνάζει μπορεί. Τουλάχιστο σταμάτησε η σειρήνα. Πολλά τα φώτα όμως και δυνατά. Δεν τα αντέχει. Και από πού ακούγονται αυτές οι φωνές; Δεν βλέπει κανέναν. Από πού έρχονται οι ομιλίες; Πού

βρίσκονται οι φωνές και πού εκείνη; Πρέπει να κάνει κάτι, να ψάξει, να κοιτάζει, να δει τι στο καλό συμβαίνει! Να πάρει κανένα τηλέφωνο. Ποιον; Τι ώρα είναι; Μήπως ενοχλήσει – δεν της αρέσει να ενοχλεί. Μήπως έχει πει; Μα δεν πίνει – τουλάχιστον όχι συχνά. Σε κανένα πάρτι, σε καμιά γιορτή, και αν.

Το βλέμμα της καρφωμένο ευθεία μπροστά στο λευκό τοίχο. Ο μπαμπάς της ακουμπά νωχελικά σ' αυτόν. Την κοιτάζει και χαμογελάει. Φοράει το αγαπημένο του ξεβαμμένο τζιν και το αμάνικο πράσινο μπουφάν. Έχει τα χέρια στις τσέπες και η κουκούλα σκεπάζει μέχρι και τα αυτιά του. Μάλλον θα κρυώνει και εκείνος. Αχ, πόσο της έλειψε. Έχει καιρό να τον δει. Τι φωτεινός και όμορφος που είναι. Και τι όμορφα που αισθάνεται εκεί με τον μπαμπά της. Πόσο ξένοιαστα. Γιατί δεν την πλησιάζει; Τι σκαρώνει τώρα; Καμιά έκπληξη θα έχει ο άτιμος. Πάντα έτσι παιχνιδιάρης είναι.

Μπαμπά, τι γίνεται, πού είμαστε; Τι συμβαίνει; Γιατί γελάς; Θέλει να του πει αλλά δεν μπορεί να μιλήσει. Για κάποιο λόγο μπορεί μόνο να τον κοιτάζει. Φεύγει απ' το λευκό τοίχο και επιτέλους την πλησιάζει, στέκεται δίπλα της. Οι φωνές δυναμώνουν. Μάλλον θα της την κάνει την εκπληξούλα του. Είναι όμορφος πολύ, με κόκκινα μάγουλα και γεμάτος ζωντάνια. Τα μάτια του γυαλίζουν, γελάνε. Δείχνει ευτυχισμένος. Πολύ χαρούμενος και σήμερα ο μπαμπάς.

Μάχη μου, μην ανησυχείς, της λέει γλυκά. Όλα καλά θα είναι αποδώ και πέρα. Θες ένα παγωτό με γεύση σοκολάτα; Έλα, πάμε. Έλα, ζουζού μου. Και μετά γραμμή για παιδική χαρά. Θέλεις;

Ο μπαμπάς χαμογελάει και η Μάχη ακολουθεί. Χα-

μογελάει και κείνη. Τώρα είναι πιο ήρεμη, τώρα μπουνάτσα στην κόκκινη φουρτουνιασμένη θάλασσα, τώρα καλμάρει και αλλάζει ύπουλα απόχρωση. Δεν μπορεί να πάει με τον μπαμπά της. Δεν μπορεί να σηκωθεί. Κρίμα. Και θέλει πολύ ένα παγωτό σοκολάτα και μετά παιδική χαρά. Ο μπαμπάς της μάλλον ξέχασε ότι η Μάχη μεγάλωσε και τώρα είναι γυναίκα. Τι να κάνει στην παιδική χαρά; Δεν βαριέσαι, αφού το θέλει ο μπαμπάς της θα πάει.

Έλα! της φωνάζει. Μην καθυστερείς, θα χάσεις το παγωτό.

Προσπαθεί η Μάχη, παλεύει με όλη της τη δύναμη να σηκωθεί. Δεν μπορεί. Μάλλον έχει χτυπήσει. Θα του πει να πάνε άλλη μέρα για παγωτό. Θα του πει να φωνάξει ένα γιατρό πρώτα να τη δει. Να της βάλει ένα τσιρότο. Και έχει και μήνυμα στο κινητό, ακούει το μπιπ μπιπ. Πολλά τα μηνύματα στο κινητό γιατί το μπιπ μπιπ δεν σταματά. Ίδια επιμονή με τη σειρήνα του ασθενοφόρου. Πολύ κουραστικό κι αυτό. Τελικά η ζωή της τον τελευταίο καιρό έχει γεμίσει εκνευριστικούς ήχους. Θα το κλείσει τελείως το βρομοτηλέφωνο να ησυχάσει. Όποιος θέλει να της μιλήσει ας της γράψει γράμμα.

Το κόκκινο ξεθωριάζει, γίνεται βιολετί, φούξια, ροζ και σιγά σιγά ασπρίζει. Χάνεται και ο μπαμπάς, φεύγει χαμογελαστός όπως ήρθε. *Περίμενε, μπαμπά, πού πας; Έρχομαι!* θέλει να του πει. Πάλι τζίφος. Ο μπαμπάς της γυρίζει την πλάτη. Απομακρύνεται αργά και κλείνει τη γυάλινη πόρτα. Τώρα η Μάχη μένει μόνη, όχι εντελώς μόνη. Τα κόκκινα φώτα γίνονται λευκά και οι φωνές αποκτούν κατόχους. Πεντέξι άνθρωποι

όρθιοι γύρω της. Έχουν μόνο μάτια – μόνο τα μάτια τους μπορεί να νιώσει. Όλα τα βλέμματα καρφωμένα πάνω της και η Μάχη αισθάνεται σαν σταρ του σινεμά. Φορούν πράσινες στολές και πράσινες μάσκες. Τώρα οι ήχοι έρχονται στα αυτιά της πιο καθαροί. Ομιλίες που καλύπτουν το μπιπ μπιπ.

«Ο σφυγμός δεν επανέρχεται.»

«Έχει χάσει πολύ αίμα...»

«Γιατρέ, η καρδιά σταμάτησε. Δεν έχει καθόλου σφυγμό!»

«Ολιγαιμικό σοκ! Γρήγορα μαλάξεις! Φέρτε και τον απινιδωτή!»

Η Μάχη ακούει φράσεις απότομες, επιτακτικές, δυνατές, τις οποίες όμως δεν μπορεί να κατανοήσει.

«Καλέστε την Αλκμήνη! Είναι στο Παθολογικό νομίζω.»

«Χρειάζεται κι άλλο αίμα. Φέρτε άλλες δύο φιάλες και μιλήστε με το τμήμα αιμοδοσίας. Είναι τόσο νέα και όμορφη, ρε γαμώτο!»

«Έλα, παιδιά, ξυπνήστε! Κουνηθείτε! Τη χάνουμε!»

Πέντε μήνες νωρίτερα

Η ΥΜΟΤΑΝ ΟΤΙ Η ΠΟΡΤΑ ΤΟΥ ΜΠΑΝΙΟΥ είχε κλειδί, ο Τάσος σίγουρα δεν ενεργοποίησε το συναγερμό και τα κλειδιά του τα άφησε στο τραπέζι του σαλονιού. *Μμ... Τέλεια*, σκέφτηκε ακούγοντας τη βαριά ανάσα του μελαχρινού άντρα που κοιμόταν δίπλα της.

Τον γνώρισε μόλις πριν από λίγες ώρες βράδυ Παρασκευής στο κέντρο της Αθήνας, στο μπαράκι όπου σύχναζε αυτός. Εκείνη πήγε πρώτη φορά την προηγούμενη αμέσως μετά τη δουλειά της, για να επιθεωρήσει το χώρο και να δει πού ακριβώς είναι το στέκι του. Ο Τάσος είναι ένας άντρας όμορφος κατά κοινή ομολογία: ψηλός, γοητευτικός, ελεύθερος, γυμνασμένος, μόνιμα σε πολιορκία από το γυναικείο φύλο, με παράστημα ευζώνου και κατάστημα στο ξακουστό για την καλή αγορά του με γυναικεία παπούτσια προάστιο της πρωτεύουσας.

Η ατμόσφαιρα απ' το πρωί μύριζε φθινόπωρο και η απογευματινή μπόρα την ανάγκασε να τρέξει από το αυτοκίνητό της και να μπει με φόρα στο μπαρ αμέσως ύστερα από εκείνον, να καθίσει σχεδόν λαχανιασμένη,

εντελώς μούσκεμα στην άδεια θέση δίπλα του μπροστά απ' την μπάρα. Αν και ήταν ακόμα νωρίς, τα τραπέζια είχαν ήδη γεμίσει με νεαρά ζευγάρια και μικρές παρέες. Σχεδόν όλοι την κοιτούσαν εντυπωσιασμένοι αφού το βρεγμένο της φόρεμα είχε κολλήσει στο εσώρουχο κάνοντάς το προκλητικά διάφανο.

Η Μάχη αγνόησε όλα τα βλέμματα και βάλθηκε να παρατηρεί το εσωτερικό του μαγαζιού. Κυριαρχούσε η λαξευτή πέτρα στους τοίχους, τα ρουστίκ τραπεζοκαθίσματα, ο κρυφός φωτισμός στις γωνίες, τα μεγάλα στρογγυλά μαύρα φώτα οροφής πάνω απ' το μπαρ και η σύγχρονη ρομαντική μουσική. Μπροστά της στην μπάρα βρισκόταν προσεχτικά τοποθετημένη μια πιατέλα με εξωτικά φρούτα και ένα μπολ με παράξενα καλαμάκια σε όλα τα χρώματα, τα οποία η Μάχη παρατηρούσε με προσήλωση ενώ παράγγελλε ένα χυμό. Αφού πέρασαν δέκα λεπτά χωρίς καν να ανταλλάξουν ένα βλέμμα, η Μάχη συνεχίζοντας να κοιτάζει με ενδιαφέρον τα καλαμάκια, έριξε κάτω, δήθεν αδιάφορα, το μεγάλο σακίδιό της. Εκείνος έσκυψε αμέσως να το σηκώσει, της το έδωσε αμίλητος και εκείνη του χαμογέλασε γλυκά λέγοντάς του ένα σεμνό ευχαριστώ.

Αυτό ήταν. Ο παίχτης έπιασε την πάσα, έκανε άψογο κοντρόλ και ξεκίνησε την επίθεση προς την αντίπαλη εστία. Χωρίς να τη ρωτήσει αν περιμένει παρέα ή αν την ενοχλεί, είπε στον μπάρμαν πως το επόμενο ποτό της κοπελιάς είναι κερασμένο, «Θέλει δε θέλει!». Το τελευταίο μάλιστα το τόνισε γελώντας, μην τυχόν εκείνη δεν τον ακούσει. Ο μπάρμαν του 'κλεισε το μάτι, υποτίθεται συνωμοτικά, και η Μάχη ξαναχαμογέλασε... Τελικά την κατάφερε να πάνε σπίτι του. Για εκείνον

ήταν άλλη μια ερωτική αναμενόμενη επιτυχία. Και για κείνη το ίδιο όμως.

Στο φινετσάτο διαμέρισμά του έφτασαν αφού πρώτα ήπιαν πολλά ποτά με τόνους ξηρούς καρπούς, η γλώσσα της πάνιασε και χάθηκε, ευτυχώς παροδικά, η αίσθηση της γεύσης, και ακόμα περισσότερα σφηνάκια σαμπούκα, που όμως εκείνη αντί να τα πίνει τα έφτυνε διακριτικά. Ή τα έχυνε, επίσης διακριτικά. Ο μπάρμαν την κατάλαβε αμέσως αλλά δεν του 'πεφτε και λόγος. Τον ήξερε καιρό τον Τάσο μα δεν είχε καμιά διάθεση να εμπλακεί. Και να 'θελε δηλαδή, η κοπέλα δεν απομακρύνθηκε ούτε μια στιγμή για να μπορέσει να του σφυρίξει ότι κάτι τρέχει. Άλλωστε ένας καλός, έμπειρος μπάρμαν γουστάρει πιο πολύ να πουλάει απ' το να μιλάει...

Αντίθετα ο γοητευτικός στόχος της Μάχης κατανάλωνε το αλκοόλ με μεγάλη ευχαρίστηση για να γιορτάσει τη νέα του κατάκτηση, λέγοντας ωραία αστεία αλλά και γελώντας με τα δικά της για να την κάνει να χαλαρώσει. Θα μπορούσε να είναι μια όμορφη βραδιά από κείνες που βρίσκεις εύκολα την απόλαυση, που σε γλυκαίνουν. Μια βραδιά από μέλι. Γεμάτη προσδοκίες κι υποσχέσεις ήταν η γνωριμία τους. Χωρίς κινητά και μηνύματα να τους απασχολούν, χωρίς τα ταμπού της πρώτης φοράς, χωρίς άγχος για το αύριο. Υποκρίνονταν και οι δυο πως ζούσαν τη μαγεία της αρχής. Να πεις και ν' ακούσεις. Να μάθεις όσο πιο πολλά γίνεται και να αφηγηθείς τα πιο εντυπωσιακά του εαυτού σου.

Ήξεραν να παίζουν καλά τους ρόλους τους σ' αυτό το έργο και ο Τάσος και η Μάχη. Σταματούσαν την αφήγηση των μικρών προσωπικών τους ιστοριών στο

σημείο λίγο πριν κουράσουν το γοητευτικό τους ακροατή. Τα αστεία τους σε μικρές δόσεις την κατάλληλη στιγμή. Λίγα λόγια για τους ίδιους, και πολλές μυστικές σκέψεις για το τέλος της βραδιάς. Ο καθένας τις δικές του – εντελώς διαφορετικές οι προσδοκίες του καθένα για το μέλλον αυτής της γνωριμίας. Πολλοί θαμώνες θαύμαζαν το ταιριαστό ζευγαράκι που μιλούσε και γελούσε αδιάκοπα στην άκρη της μπάρας.

Η Μάχη τον θαύμασε πραγματικά. Πόσο καλά ήξερε να υποκρίνεται. Το Όσκαρ σίγουρα θα το 'χε στο τσεπάκι αλλά τον φάγαν τα κυκλώματα του Χόλιγουντ... Είναι απ' τους τύπους που εντυπωσιάζουν όχι μόνο για τη γοητεία τους αλλά κυρίως την αξιοπιστία τους – αυτή την εντύπωση δίνει, της απόλυτης και γνήσιας αξιοπιστίας. Και για την αυτοπεποίθηση που εκπέμπει.

«Είσαι υπέροχη κοπέλα. Δεν έχω συναντήσει ποτέ κάποια σαν και σένα. Έχω εντυπωσιαστεί απ' το χιούμορ σου. Και χιούμορ έχουν μόνο οι έξυπνοι άνθρωποι», της είπε χαμηλόφωνα λίγο πριν απ' το τέλος της βραδιάς χαμογελώντας.

«Νομίζω ότι... το ίδιο ισχύει και για σένα. Ακριβώς το ίδιο. Καθρεφτάκι λοιπόν... Οπότε είμαστε ισοπαλία», του απάντησε παιχνιδιάρικα η Μάχη.

«Ναι, αλλά εσύ έχεις κάτι που σίγουρα εγώ δεν έχω», είπε αινιγματικά ο Τάσος και ήπια άλλη μια γουλιά.

«Να το ακούσω», του απάντησε πονηρά η Μάχη.

«Είσαι απίθανο θηλυκό. Νομίζω δεν έχω ξαναδεί πιο ωραία γυναίκα από σένα, τα έχεις όλα. Έχεις τα πάντα. Η ομορφιά σου είναι ασύλληπτη. Είσαι αυτό που θέλει κάθε άντρας».

Ο Τάσος όπως και οι περισσότεροι έβλεπε στη Μάχη

τη λαμπερή εικόνα της και όχι τις λεπτομέρειες. Δεν μπορούσε να καταλάβει ότι οι σκιές που γεννιούνται πίσω από δυνατές λάμπες είναι ακόμα πιο σκούρες, πιο μαύρες, απειλητικές. Η ακτινοβολία της ομορφιάς της δεν άφηνε κανέναν να διακρίνει το επικριτικό της βλέμμα, την αμφιβολία, την αμφισβήτηση και τη θλίψη που τη στοίχιωνε.

«Υπερβάλλεις, νομίζω. Δεν με ξέρεις καθόλου και βγάζεις βιαστικά συμπεράσματα. Περίμενε λίγο να με γνωρίσεις. Μπορεί να κάνεις λάθος. Μπορεί τελικά να μην ταιριάζουμε, να μην είμαι αυτό που φαίνομαι. Ίσως είμαι μια μοχθηρή γυναίκα, που κρύβω ύποπτα, σατανικά μυστικά. Ίσως είμαι κακοποιός. Εγκληματίας. Παρανοϊκός δολοφόνος. Πού το ξέρεις;»

«Εγώ δεν πέφτω έξω. Είμαι φυσιολογικός. Ποτέ δεν κάνω λάθος για τους ανθρώπους. Είσαι πραγματικά υπέροχη και θα σ' το ξαναπώ όταν γνωριστούμε καλύτερα. Πάντα θα σ' το λέω. Είμαι βέβαιος. Και θυμήσου τη στιγμή αυτή, εδώ θα τη γιορτάζουμε...» σταμάτησε περιμένοντας με σιγουριά την ερώτηση που θα ακολουθούσε.

«Τι θα γιορτάζουμε; Δεν κατάλαβα».

«Την επέτειο γνωριμίας μας», χαμογέλασε αυτάρεσκα.

Η Μάχη γύρισε το βλέμμα της για να κρύψει, υποτίθεται, τη χαρά της.

«Βιάζεσαι...» τον μάλωσε μα συνέχισε να τον ακούει δείχνοντας γοητευμένη.

«Καθόλου δεν βιάζομαι. Είσαι πανέμορφη. Όταν μπήκες μέσα, μου κόπηκε η ανάσα. Αρχαιοελληνική, κλασική, άπιαστη, σπάνια ομορφιά. Μου θυμίζεις την

Ειρήνη Παππά. Είμαι σίγουρος ότι σ' το έχουν ξαναπεί».

Είχε δίκιο ο Τάσος. Η Μάχη πήρε ύφος ικανοποίησης.

«Ναι, μου το έχουν πει, αλλά δεν ξέρω αν είναι καλό».

«Εγώ το λέω πάντως για καλό. Η Ειρήνη Παππά είναι απ' τις πιο ωραίες γυναίκες. Και όχι μόνο στην Ελλάδα».

«Εντάξει, τότε το δέχομαι ως καλό».

Ύστερα άρχισαν να μιλάνε για κινηματογράφο, για τον παλιό και το νέο, για τον εμπορικό και τον ευρωπαϊκό. Η Μάχη εντυπωσιάστηκε με τις γνώσεις και τις απόψεις του. Τον θαύμασε και δεν το 'θελε, του το έδειξε όμως.

«Και εσύ πάντως δεν πας πίσω, Τάσο. Είσαι ωραίος τύπος. Πολύ ωραίος. Χαίρομαι που γνωριστήκαμε αν και δεν συνηθίζω να πιάνω κουβέντα με αγνώστους. Και τώρα που το σκέφτομαι, πρώτη φορά μου συμβαίνει», του μίλησε ειλικρινά η Μάχη.

Ο Τάσος αγνόησε αυτή τη μικρή εκμυστήρευσή της και επέμεινε στο δικό του ερώτημα. Αυτό που απ' την αρχή ήθελε να επιβεβαιώσει.

«Καλά όλα αυτά, αλλά δεν μου 'πες το σημαντικότερο. Αυτό που ουσιαστικά με ενδιαφέρει».

«Τι; Τι θέλεις να μάθεις;»

«Δεν μου είπες αν σου αρέσω».

«Αυτά δεν τα λέει ποτέ μια γυναίκα...»

«Εγώ έχω ακούσει να τα λένε πολλές».

«Άρα δεν τα έχεις ανάγκη. Μία παραπάνω δεν κάνει διαφορά».

«Κάνει, πώς δεν κάνει! Αν αυτή η μία παραπάνω είσαι εσύ...»

Η Μάχη σήκωσε τους ώμους της δήθεν αδιάφορα.

«Με κολακεύεις, αλλά μην περιμένεις να σου πω αν μου αρέσεις. Κάθομαι εδώ και μιλάω τόση ώρα μαζί σου, ενώ ήθελα να πιω ένα ποτό μόνη μου. Αυτό δεν σου αρκεί;»

«Όχι».

«Και τι θέλεις;» τον ρώτησε γλυκά.

«Να με αφήσεις να σε φιλήσω».

Τελικά είναι γελοίος ο τύπος. Κρίμα τόση γοητεία, σκέφτηκε.

«Δεν συνηθίζω να δίνω φιλάκια μπροστά σε κόσμο».

Ο Τάσος αμέσως –άθελά του– υπέκυψε στη στημένη πρόκλησή της, χωρίς να έχει ιδέα πως όλα, ακόμα κι η τελευταία της ατάκα, ήταν επιμελώς σχεδιασμένα με σκοπό να τον παρασύρει και να τον παγιδεύσει.

«Και κάνεις πάρα πολύ καλά. Ούτε και μένα μ' αρέσει να εκτίθεται μπροστά σε κόσμο. Θέλεις να πάμε κάπου να μη μας βλέπουν;»

«Όχι», του πέταξε απότομα.

«Καλά, μην αρπάζεσαι. Μια πρόταση έκανα...» προσπάθησε να την καλμάρει και ήπιε άλλη μια γουλιά απ' το έβδομο ποτό του.

«Άκου, Τάσο. Μπορεί να γνωριστήκαμε εδώ, να πιάσαμε κουβέντα, αυτό δεν σημαίνει όμως ότι θα γίνει κάτι παραπάνω. Μην ελπίζεις. Και μάλλον σχημάτισες λανθασμένη εντύπωση για μένα. Δεν είμαι τόσο επιπόλαιη όσο ίσως συμπεράνες. Ούτε τόσο εύκολη. Είτε το πιστεύεις είτε όχι, θα σ' το ξαναπώ: Πρώτη φορά πιάνω κουβέντα με κάποιον άγνωστο. Και μάλιστα σε μπαρ».

«Δεν σε πέρασα καθόλου για εύκολη», σοβάρησε εκείνος. «Μην παρεξηγείς την πρόσκλησή μου. Ούτε για επιπόλαιη σε πέρασα. Δεν θα σε πιέσω ούτε θα βιαστούμε. Αυτό που θέλω έτσι κι αλλιώς είναι να σε γνωρίσω καλύτερα. Τώρα που σε βρήκα δεν σε χάνω».

Ο Τάσος έπαιζε πολύ καλά το παιχνίδι του φλερτ και πουλούσε με μεγάλη μαεστρία έρωτα... Και οι δικές της όμως ικανότητες στην εξαπάτηση ήταν εξαιρετικές.

«Παράξενος είσαι. Ή μάλλον παράξενα γοητευτικός. Με έχεις εντυπωσιάσει», παρατήρησε και σηκώθηκε απ' τη θέση της.

«Πού πάς τώρα;»

«Φεύγω. Χάρηκα για τη γνωριμία, ελπίζω να τα ξαναπούμε κάποια στιγμή», τον χαιρέτισε κι έπιασε με μια χαριτωμένη κίνηση το σακιδιό της.

«Πολύ μεγάλη είναι η τσάντα σου. Τι έχεις μέσα;»

Την καταστροφή σου, τον οδοστρωτήρα που θα σε πατήσει, που θα σε λιώσει σαν σκουλήκι! σκέφτηκε η Μάχη.

«Γοητευτικός αλλά αδιάκριτος...»

«Έχεις δίκιο, συγγνώμη».

«Δεν πειράζει, όντως είναι μεγάλη. Έχω βιβλία μέσα», είπε ψέματα και το φόρεσε στην πλάτη.

«Είναι πολύ νωρίς ακόμη. Μη φύγεις, σε παρακαλώ. Όχι τώρα που σε βρήκα!»

«Δυστυχώς πρέπει να φύγω γιατί αύριο ξυπνάω νωρίς. Θα τα πούμε κάποια άλλη στιγμή. Δώσε μου αν θέλεις το τηλέφωνό σου».

«Όχι! Θα μου δώσεις εσύ το δικό σου για να βεβαιωθώ ότι θα σε ξαναβρώ, θα σε ξαναδώ. Θέλω να σε ξανα-

δώ. Και θα κάνω τα πάντα γι' αυτό, ό,τι χρειαστεί. Τι θέλεις να κάνω; Πες το και θα γίνει».

Η Μάχη έμεινε μετέωρη να τον κοιτάζει κατευθείαν στα μάτια και να υποκρίνεται πως σκέφτεται τι να κάνει – αν και ήξερε πάρα πολύ καλά πολύ πριν τον συναντήσει.

«Ναι, το καταλαβαίνω. Και γω το ίδιο νιώθω», χαμήλωσε τα μάτια της.

«Πάμε σπίτι μου;» άδραξε πάλι την ευκαιρία.

«Τι λες; Πας καθόλου καλά; Μόλις γνωριστήκαμε!»

«Μη μου πεις ότι έχεις τόσο ξεπερασμένες ιδέες. Τι πάει να πει “μόλις γνωριστήκαμε”; Μεγάλα παιδιά είμαστε. Δεν πιστεύω ότι στέκεσαι σε τόσο ξεπερασμένα ταμπού. Η Γη εξακολουθεί να κινείται κι ο κόσμος προχωράει, εξελίσσεται. Αυτά ίσχυαν για τους γονείς μας, όχι για μας. Δεν είναι ανάγκη να κρυβόμαστε πίσω απ' το δάχτυλό μας για κάτι που το θέλουμε και οι δυο. Υπάρχει ερωτική χημεία μεταξύ μας, μην το αρνείσαι».

Η Μάχη προσποιήθηκε πως το σκέφτεται, πως ντρέπεται, διστάζει αλλά θέλει κιόλας, και τελικά συμφώνησε με το πιο γλυκό, το πιο πονηρό και το πιο ντροπαλό ύφος που μπορούσε να φορέσει πρόχειρα στο όμορφο πρόσωπό της. Αν και ούτε η γλύκα ούτε η πονηριά και σίγουρα ούτε η ντροπή της ταίριαζαν. Έφυγαν ύστερα από άλλο ένα ποτό, που μόνο εκείνος ήπιε, με το αυτοκίνητό του.

Όταν μπήκαν στο μεταμοντέρνο, εργένικο σπίτι του, η Μάχη –όνομα που πήρε απ' τη γιαγιά Ανδρομάχη, τη μάνα του πατέρα της– ήταν απόλυτα νηφάλια αλλά εκείνος, όπως πολύ σωστά είχε προβλέψει, μόνο μία φορά θα μπορούσε να λειτουργήσει ως εραστής, κι αυτή με το ζόρι. Τα ποτά ήταν πολλά ακόμη και για κείνον που

συνήθιζε τις ασωτίες. Ο Τάσος είχε κάνει ήδη δυο τρεις αποτυχημένες προσπάθειες να τη φιλήσει, η Μάχη τον απέφευγε λέγοντάς του να μη βιάζεται.

Ίσως γι' αυτό τελικά, ύστερα από προσπάθεια βέβαια, συμφώνησε όταν του πρότεινε να πιούνε άλλο ένα ποτό, το στερνό, με την προϋπόθεση να μιλήσουν κι άλλο, να της μιλήσει για το παρελθόν του, την οικογένειά του, τα όνειρά του, πώς φαντάζεται τον εαυτό του σε δέκα είκοσι χρόνια, για την ομάδα του, τα παιδικά του χρόνια. Ήθελε να μάθει τα πάντα για κείνον πριν προχωρήσουν, του ζήτησε.

«Μου αρέσει να μιλάμε, να σ' ακούω. Η γοητεία σου είναι ο τρόπος που μιλάς, οι απόψεις σου, όχι η εμφάνισή σου, Τάσο».

«Και μένα μου αρέσει ν' ακούω το όνομά μου απ' τα χείλη σου. Είμαι όλος δικός σου. Θα κάνουμε ό,τι θέλεις εσύ. Δεν πρόκειται να σε πιέσω για τίποτα».

«Ωραία, θα βάλω εγώ τα ποτά. Εσύ πήγαινε να ξαπλώσεις και θα 'ρθω».

«Στην κρεβατοκάμαρα θα μιλήσουμε;» απόρησε και σήκωσε τα φρύδια του θεατρinίστικα.

Του είπε πως θέλει να μιλήσουν και αμέσως μετά του ζητούσε να ξαπλώσουν μαζί.

«Ναι, δεν θέλεις;»

«Πώς δεν θέλω! Φυσικά και θέλω. Αλλά εκεί θα 'ναι δύσκολο να μιλήσουμε. Ξέρεις, μια γυναίκα κι ένας άντρας που τη θέλει πολύ στο ίδιο κρεβάτι δεν μιλάνε, άλλα πράγματα κάνουν...»

«Έχεις πιει πολύ, είσαι χάλια. Με το ζόρι κρατιέσαι όρθιος».

«Θέλεις να με βασανίσεις, έτσι;»